

[Ejler Koch.]

med glæde på den begrænsning, der er foreslået af adgangen til politifremstillinger. Jeg skal ikke lægge skjul på, at hvis man var gået endnu videre i retning af at begrænse politifremstillingerne, så ville det også have kunnet få vor støtte.

Vedrørende det andet lovforslag, om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter, skal jeg kun bemærke, at ministeren har lagt op til en drøftelse af spørgsmålet om det offentliges fortrinsret. Vi er enige i, at det nok er rigtigt at bevare den, men vil selvfølgelig gå ind i den drøftelse, herunder også drøftelsen af, om det er rigtigt, at den fredningsperiode, der var tale om i det andet lovforslag, ikke gælder for det offentlige.

Jeg skal blot beklage, at lovene tilsyneladende først kan træde i kraft den 1. januar 1977. Her er tale om klare forbedringer for borgerens retsstilling, og jeg synes, det var ønskeligt, om vi også kunne skynde os med at gennemføre reformerne, når vi gennemfører klare forbedringer. Det er ofte sådan, at når vi lægger øgede byrder på, så kan vi gøre det fra den ene dag til den anden, men når vi skal forbedre, ja, så kræver det årevis at få det gjort. Jeg er klar over, at der er et uddannelsesproblem, men hvis vi nu kunne love, at vi fra folketingets side skyndte os, så var der måske en mulighed for, at vi kunne få denne reform i gang. Det må jo give anledning til eftertanke, at sagen startede med, at et udvalg begyndte at overveje sagen i 1952. Man kan vel ikke sige, at det er unødigt hastværk, hvis vi så gennemfører reformen i 1976.

Nathalie Lind (V):

I marts 1973 havde vi førstebehandling af dette lovforslag. Der er sket meget siden da, der har også været forskellige justitsministre siden da, og noget af det, der foreligger i dag, svarer ikke til det oprindelige forslag. På de punkter, hvor man har imødekommet de synspunkter, jeg dengang som venstres ordfører gav udtryk for, da takker jeg, da giver jeg vores tilslutning. En anden side af sagen er, at jeg er ikke sikker på, at jeg på alle punkter har fået en sådan opfyldelse af mine ønsker, at jeg ubetinget kan give tilslutning til ministerens forslag.

Det er store og vigtige problemer, vi skal behandle her, men jeg tror, de i udpræget

grad egner sig til udvalgsbehandling. Jeg forstår ministerens bemærkninger sådan, også i fremsættelsestalen — jeg håber, jeg må forstå den sådan — at her er ikke tale om et alt eller intet, her er tale om en villighed til, at vi kan forhandle os frem til en rimelig løsning. Jeg skal derfor ikke sige mere ved denne lejlighed. Der er mange punkter, hvor vi nok vil være ret kritiske, og vi vil håbe, at vi får ministeren endnu et stykke længere med.

Vi er enige i, at man skal forenkle og billigere fremgangsmåden ved inddrivelse af pengekravene og principielt også i ønsket om en mere human retsforfølgning, men problemet er næppe så enkelt, som hr. Ejler Koch fremstiller det, når man siger, at man også skulle se lidt på de risikovillige kreditorer. Så er det nok, vi begynder at overveje lidt. Det er næppe så nemt, som hr. Ejler Koch siger, at når man giver kredit, så kan man blot gå i fogedretten og få sine penge. Det er jo en gammel sandhed, at man ikke kan plukke hår af en skaldet; den gælder stadig væk. Forholdet er det, at også kreditor jo tit ved at give kredit kan udsætte sig for en risiko og også kan hjælpe skyldneren i en sådan situation. Derfor skal vi have en afbalancering af hensynene til disse to persongrupper.

Med hensyn til muligheden for en ligestilling — det er det andet lovforslag — mellem offentlige og private krav, så ser jeg, ministeren er villig til, at vi kan drøfte dette. Jeg kender betænelighederne fra finansministeriets side, men som sagt, det vender vi tilbage til under udvalgsbehandlingen.

Tange (FP):

Fremskridtspartiet var ikke medlem af dette høje ting, da disse to lovforslag blev behandlet første gang i 1973, men jeg kan glæde ministeren med, at fremskridtspartiet fuldt ud kan tiltræde, at reglerne vedrørende udlæg og udpantning forenkles og billiggøres, og vi kan stort set acceptere lovforslagets udformning.

Vi kan acceptere den udvidelse, der finder sted af det område, hvor der kan foretages udlæg uden dom, men vi tror ikke, lovforslaget går vidt nok. Vi mener f. eks. også, at visse forsikringspræmier bør ind under denne ordning. Der er tale om skriftlige aftaler, der er som regel ikke tvivl om, at be-